

استقرار مراسم حج در ذی حجه در سال دهم هجری قمری

از احادیث و روایات متعدد، به دست می آید که انجام مراسم حج برای نخستین بار، از سوی حضرت آدم (ع) واقع گردید و حج او، پس از پذیرفته شدن توبه اش بود و او، در ماه ذی حجه الحرام، این عمل عبادی را به جای آورد.

از احادیث و روایات متعدد، به دست می آید که انجام مراسم حج برای نخستین بار، از سوی حضرت آدم (ع) واقع گردید و حج او، پس از پذیرفته شدن توبه اش بود و او، در ماه ذی حجه الحرام، این عمل عبادی را به جای آورد.

در زمان حضرت ابراهیم (ع) و فرزندش حضرت اسماعیل (ع)، که آن دو به امر پروردگار متعال، خانه خدا را تجدید بنا نموده بودند، در ایام ذی حجه مراسم حج را به جای آوردند و این سنت الهی در میان او لاد واحفاد حضرت اسماعیل (ع) تا صد هاسال برقرار بود، تا اینکه مردم جزیره العرب به تدریج به کفر و شرک روی آورد و خانه خدا را بت کده خویش قرار دادند، ولی مراسم حج را به خاطر افتخار و مزیت خویش نگه داشتند.

آنان به دلایل شخصی و عدم شکیبایی در سه ماه حرام متوالی [ذی قعدة، ذی حجه و محرم] برای قتل، غارت و تجاوز به همدیگر، یا به انگیزه اقلیمی و او ضاع جوئی جهت نگه داشتن ایام حج در یک مقطع خاص از سال شمسی، اقدام به جابجایی ماه های حرام کردند و قرآن مجید با اشاره به کردار آنان، عملشان را مورد انتقاد و سرزنش قرارداد.

در قرآن کریم، در این باره آمده است: **إِنَّمَا التَّسْبِيحُ زِيَادَةٌ فِي الْكُفْرِ يُضَلُّ بِهِ الَّذِينَ كَفَرُوا يُحِلُّونَهُ عَامًا وَ يَحَرِّمُونَهُ عَامًا، لِيُوطِئُوا عِدَّةَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ فَيَحِلُّوا مَا حَرَّمَ اللَّهُ رُبِّنَ لَهُمْ سُوءَ أَعْمَالِهِمْ.**

یعنی همانا فراموشی در کفر [عصر جاهلیت]، بسیار بود که بدان جهت گمراه می شدند آنانی که کفر ورزیده بود ند، به طوری که [ماه حرام را] در سالی حلال و در سال دیگر حرام می شمردند، تا پای مال کنند شمار آنچه را که خداوند متعال حرام کرده است. پس حلال می شمردند آن [ماهایی] را که خداوند حرام کرده بود. [بدین ترتیب] کردار زشتشان بر آنان آراسته می گردید.

به هر روی، عرب های جزیره العرب برای گریز از حرمت ما های حرام، ترفند های گوناگونی به کار بستند. آنان بنا بر قولی، ماه هایی ذی قعدة و ذی حجه را ماه های حرام می شمردند و سپس ماه محرم را حلال اعلام کرده و ماه صفر را به جای آن حرام می شمردند؛ تا این که هم حرمت سه ماه را نگه داشته و هم به مدت یک ماه در میان آنها، فرصت جنگ و جدال و غارت داشته باشند.

بنا بر قولی دیگر، آنان در هر دو سال یک ماه را حرام می شمردند و دوماه دیگر را حلال می دانستند. مثلاً دو سال پشت سر هم ماه ذی قعدة و دو سال پشت سر هم ماه ذی حجه را و دو سال متوالی ماه محرم را ماه حج قرار می دادند و بقیه ماه ها را بر خود حلال می کردند.

بدین گونه ماه های حرام و ایام حج را دست خوش هواهای نفسانی خود قرار داده و سنت الهی را تعطیل کردند.

اما با ظهور اسلام و آزاد سازی مکه معظمه به دست توانای رسول خدا (ص)، از سنت شکنی عرب هاجلوگیری شد و ماه حج و زیارت خانه خدا به جای اصلی اش برگشت.

عرب های جزیره العرب در سال هشتم هجری، حج را در ذی قعدة انجام دادند، اما در سال نهم و دهم قمری آن را در ماه ذی حجه به جای آوردند و در حجة الوداع، که رسول خدا (ص) در ذی حجه سال دهم هجری به زیارت خانه خدارفته بود، همان ماه را برای همیشه، ماه انجام حج واجب قرار داد و در ضمن خطبه ای فرمود: همانا زمان، به مانند هیاتی که خداوند در آفرینش زمین و آسمان به وجود آورد، به جای اصلی اش بر می گردد. به این صورت که هر سال دوازده ماه دارد و چهار ماه از آنها حرام است که سه ماه پشت سر هم [ذی قعدة، ذی حجه و محرم] و چهارمین ماه [رجب] که میان جمادی و شعبان قرار گرفته است.

از آن هنگام، مراسم حج، همه ساله در ذی حجه بر گزار می گردد.